

מסורת הש"ס

(א) תוספתא ב"ק פ"י ע"ט.
(ב) או משמו. רש"י ג' ז"ל.
מחלוקת, ד' ג"ח לאוקמי.
ר"ת, (ד) ר"ח מ"ו.

גליון הש"ס

תוס' ר"ה אלא כו' ואור"י
דליק"ב קשה לי הא מה קשה
במתנין דקמני ר"ה עד
שיהא שם מקלס הודאה
וקשה הא יש לו מני דכפר
הכל ואיכ מוכח תירוצם השני
ול"פ:

הגהות הב"ח

(ב) גמ' (ואמר רב הוה
 יפוטא) תמיד תדענין ואמר
 יו' תחית ויב' שם
 והא' גי' רשעים אמר רבי
 חייה וכו' יוני: (ג) שם
 הא' כי כנולד א"ל
 (א) שם שפיר קלמה
 היה מ"ט רשעים. גי' גי'
 תמן דלג משווי ר"ה רשע:
 (ד) רשע"ה ד"ה תיפוחא וכו'
 המהווי' כי ורוענין שמכרו
 י' לחי' א' משכנו בדיד
 אינו תלמן: (ה) ד"ה אמר רב
 חיה וכו' טעמא אחד שיהא:
 (ו) ד"ה אמר רב בעל הכית
 לאמרן הפי':

חזקת הבתים פרק שלישי בבא בתרא

מסירה ואע"ג דראה: וקאני אומ
א ראה כרבה ומיוחא דאני דאמר
עדים ולא ראה. ודברי הכל מהימן
לס: הא אחר. איניש בעלמא דלאו
ן לו

אלא לאו דליכא עדים וקתני אומן מוהמן מין
דאי בעי א"ל לקוחה היא בדי מוהמן נמי
אאגריה לא אעולם דליכא עדים והוא דלא
ראה מתיב ר"נ בר יצחק אומן אין לו חוקה
אומן הוא דאין לו חוקה דאם אחר יש לו חוקה
ה"ד אי דאיכא עדים אחר אמאי יש לו חוקה
אלא לאו דליכא עדים וקתני אומן אין לו
חוקה תיובתא דרבה תיובתא: ת"ר ¹⁶נתחלפו
לו כלים בכלים בבית האומן הרי זה ישתמש
בהן עד שיבא הלה ויטול את שלו בבית
האבל לא שיבא המשתה הרי זה לא ישתמש
בהן עד שיבא הלה ויטול את שלו מאי שנא
רישא ומאי שנא סיפא ¹⁷אמר רב הור
יחינא קמיה דחביבי ואמר לי וכי אין אדם
עשוי לומר לאומן מכור לי מטלית אמר רב
חייא בריה דר"נ ה"א שנו אלא הוא אבל
אשתו ובניו לא והוא נמי לא אמרן "אלא
ר"ל מטלית סתם אבל מטלית לא האי לאו
מטלית ידידה הוא א"ל אב"י לרבא תא אחוי
לך רמאי דפומבדיתא מאי עבדי א"ל הב לי
סרבלאי ¹⁸לא היו דברים מעולם הא אית לי
סהדי דחזויה גבך אמר ליה ההוא אחרינא
הוא אפקניה ונחזוניהו אמר ליה איברא לא
מפיקנא ליה אמר רבא ישפיר קאמר ליה א
ראה

וְכִי יִרְכַּח לְהַחֲזִיר לוֹ בְּעֵדִים דָּהָא הֲדֵר
 אֵת הַבֵּית לְקַמֵּן (דף ט.) שְׂקִינִי
 שֹׁמֵר אֵין יִרְכַּח לְהַחֲזִיר לוֹ בְּעֵדִים.
 אֲחֵר אֲמַאי מֵהֵמֶן מֵינִיה שְׂמַעִין.
 יִדִּין יִשְׁנו לְפַקְדוֹן בִּירוֹ לִפְנֵי שְׂאִינוֹ
 וְעוֹנֵן שִׁמְכֵרוֹ לִי אֲחֵ"כּ אִינוֹ נֶאֱמָר.
 וְרַחֵם (וּתְפַסֵּן) מֵהֵמֶן מִיגוֹ דְּלִי צִי
 רַחֵם רֹאשֵׁי לִי נֶאֱמָר וְכַשְׂבֻּשָׁה. וְהִ"מ
 דֵּם טַלְמוֹת בִּיד מְצִירוֹ וּמִבְרִינֵי
 מֵה טִיבוֹ אֲלֵךְ וְאִמֵּר לוֹ לְקוֹחַ הוּא
 וְיִמְרֵה הַפְּקֻדִימוֹ אֲלֵךְ מֵחֲצֵר שְׂאִינוֹ
 מְצִירוֹ שְׂאִינוֹ אוֹמֵר אֲנִי אֲחֵר טַלְמוֹ
 בִּיד אִינוֹ נֶאֱמָר אֲחֵ"כּ יֵשׁ לוֹ עֵדִים
 וְנִטְלֵה אֵת שְׁלוֹ וְאֵעִ"פּ שְׁלֵה מִסָּר
 בִּירוֹ נֶאֱמָר הָאוֹמֵן וְיִמְרֵה לְקוֹחַ
 מִיגוֹ דְּמַנְיֵי טַעֲוִי הַחֲזֻמְתִּי כִּי יֵרָא
 אֵת דְּלֹמֹת אֵין לוֹ חֻקָּה כְּבִלֵּשׁ שְׂאוֹמֵי
 לְצַבֹּעַ וְטַלְמִית לְכּוֹסֵם וְכֵן חֲלוּק וְכֵן
 וְהִ"מ שֵׁשׁ חִילוּק בִּיד אוֹמֵן לְעַל
 שְׂאִיל וְלִשְׁכַּר אֲבָל בְּדִרְשֵׁי הַעֲשִׂיין
 כִּי לֹא דַם אֵם אֲמַר לְקוֹמִין כֵּן בִּיד אִינוֹ
 בֵּית הָאוֹמֵן. שְׂמֵן לוֹ הָאוֹמֵן טַלְמִית שֶׁל

[illegible]

מו.

אָלס וואָס אײַר בראַה וואָס׳ע אומן
דיס וואָס ראה וואָס תני לירשט גאָס
לשמוע׳ען דינא בנתנה לו תנא נמו
לשמוע׳ען דינא דפסיטא תא וזין לשמוע
בנחא דמשני אבי תנחא נקט בסיפא
בנתנה לו הוה ליה למיחסי ראהו בידו
לשמוע׳ען שטעטלי ביד אומן דהא לא
נחת תנא לשמוע׳ען מירי בדינא
דראה ולכי קתי נתנה לו והוא
הדין דראה נמי בנתנה דמי שהיה
זרין ליטנה לו על כרחו:

אמא ראיבא עדים. הקשה ריב"ש דהיב מניח לאורחי בדליכא עדים אס כן אחאי בזמנא בשבע וטול הא אמרינן ברבא דהגשפעין (שטות דף מה: ושם) דאס שפירו שלא בעדים יכול שיכול לומר לא שכתבן מעולם שיהי לי יומר לו שפטרתי ומתני לן שכתב "ואורי" דלא קשה מידי דחדא דפלוגתא היא ההם ועוד דהכא ליכא האי מינו כיון שמוסר במתקת ואי אמר לא שפטרתי מעולם הו כופר דלא חזקה דלין אדם מער פניו בפני בעל חובו:

א' ראיבא עדים אחר אמאי יש לו חוקה. ונראה דברכה מימי דאי בלא ראה אומן נמי יש לו חוקה מיגור דאי בעי אמר החזרתי לך דלין לעצרך להחזיר לו בעדים אלא דאי ברכה מימי א"כ אדר אמאי יש לו חוקה כיון דליכא עדים דבזמנת שקידון בלא לרד ולא מצי למישטתא החזרתי לך שהרי ראה ופרי"ת נראה

חיו: **וְכִי** אֵין אִדָּם עֲשֵׂי דְלוֹסִר לְאִוּמִן
 וּמִכָּר אֶת שֶׁסִּי שְׁהִיִּי כְבוֹד לְמִכּוֹר
 וְכִיִּרִי מִשְׁחָה אֶבֶל אֶת לֹא הִיָּה עֲשֵׂי
 מִוִּתֵּר מִמִּתֵּת שְׁטַעֵר אִוּמִן וּמִתֵּן אֶת
 כְּבִידֵת הָאֶבֶל אִוּ כְּבִידֵת הַמִּשְׁחָה וְסוּפִו
 וּמִתֵּן חִיָּוִר וּרְבַעֵת מִמֵּנו טַלְמִו:
 שְׁטַעֵר עֵין טַלְמִו שְׁחִיזוּ כִּן סִימִנִּי עֵקֶן
 וְכִיִּרִי עֵין שְׁחִיזוּ מִכִּרִּיס שְׁחִיזוּ אֶת:
 דְּרָאֵה מ"ט דְּרָאֵה תִּנּוּא חִימָה לְרַשְׁב"א
 וְכִיִּרִי לְמִימֵר שְׁפִיר קֶאֱמֵר דְּלֹא מִשּׁוּ
 וְכִיִּרִי דְּמָה כִּרְךָ לְמִימֵר עֵלָה אֶת
 כִּיִּרִיס שְׁחִיזוּ אֶת דְּחִיבִי לְהִוִּיֵּר שְׁחִיזוּ
 וְכִיִּרִי וְכִיִּרִי לְפִרְשֵׁי הִי שְׁפִיר קֶאֱמֵר
 דְּכִרִיס מַעֲוֵל דַּעַל דִּי כִן לֹא מִשּׁוּ
 הִי כִּי טַעֲבִישׁוּ עֵין וְכִיִּרִי לִוֵּר לִוֵּר אֶת־
 כִּיִּרִי לֹא הִיָּה מַעֲוֵל דִּלְךָ לֵן עוֹד מִיָּנִי
 אֶת לֹא הִיָּה דְּכִרִיס מַעֲוֵל דִּלְךָ לֵן עוֹד מִיָּנִי
 וְכִיִּרִי שְׁחִיזוּ אֶת כִּיִּרִי וְהַשְׁחָה אֶת־
 שְׁפִיר קֶאֱמֵר אֶת־רַחֵם רַחֵם גְּמוּרָה שֶׁל
 מִזְמִין כְּמוֹ שֶׁל דְּרָאֵה דְּקִתָּה כְּבִידִיתָ
 (וְכִיִּרִי) אִיִּוִּר נִתְּמֵן לִוֵּר לְקוּם הוּא כִּיִּרִי:
 שֶׁלֵּה

בדמפרס לקמיה דליכא למימר האומן
 'ו' והלכן איכא למימר שהאומן מכר
 'ו' טלית זו ומדע ע' שיחיר לו את
 ומור להשכמא אלף שנתן לו האומן
 אל למימר מיטעא טעו: והוא נמי.
 אמר ייה טליחן שאין זו שלו ומדע
 יר להשכמא שלא מדעת. וכן הלכה:
 ואלו ל' חזון אשתי ואשפירן: אמר ייה.
 ומיהו העדים אין מחבירין בו יפה
 והואל עמלק מן החשד: איכרא לא
 לש שמים מחבירן אלף לגוב את
 פ' כשרים שנישראל יטולן לטעון כן:
 ראה

עין משפט
נר מצוה

קבו א מיי פֿיט מהלֿ
טוען היל א סאג פֿען
לֿע טוענֿיע חֿיט קר פֿט
ספֿיע הֿ:
קנב ו מיי פֿיט מהלֿ
גולה היל א סאג פֿען
עג טוענֿיע חֿיט קר
ספֿיע הֿ:
קנב ו מיי פֿיט טוענֿיע סס
ספֿיע הֿ:
קס ד מיי פֿיט טוענֿיע
סס ספֿיע הֿ:
קסא ו מיי פֿיט מהלֿ
טוען היל א סאג
פֿען לֿע טוענֿיע חֿיט קר
קלד ספֿיע הֿ:

רבינו גרשום

[illegible]